

DÜŞ

BU SENİN DÜŞ'ÜN

*Edebiyat, fikir ve sanat
dergisi*

MART 2024

1. Sayı

ÖN SÖZ

Ön sözlerin pek okunmadığını varsayarak bu bölümü kısa tutacağız. Yazmak yaşatmaktır ve edebiyat da yazmanın en güzel şeklidir. Amacımız sizlere farklı kalemlerden edebiyatı sunmak, sanatı hissettirmek ve içinde bulunduğumuz zor ve karmaşık hayata az da olsa bir mola vermenizi sağlamaktır. Tabiri caizse yakıcı bir yaz gününde içtiğiniz bir bardak soğuk su gibi içinizi ferahlatmak istiyoruz. Ve sanatın da bunu fazlasıyla yapabilme gücü olduğuna inanıyoruz. Bizleri destekleyen herkese sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz sevgiyle kalın.

DÜŞ DERGİSİ

ANLAMAK

SAMET MUTLU

Çok önemli değil mi bizim için
Açıklamak bir şeyin sebebini
Örneğin, yanlış zamanda yazılmış bir şiir gibi
Ya da boşa çıkması
Aşka dair basit kuruntuların
Ve bundan başka olarak
Öteki türlü kuruntularımız

Çok isterdik değil mi
Bire bin vermemek bir mutluluğa
Zamansal yaşanmışlıkları
Tutabilmek elimizde
Anlamlı olur muydu ki
Kendimiz yaratsaydık tüm hatıraları

Çok isterdik değil mi
Bir geçmiş zaman çiçeğini
Tekrar tekrar koklamak
Ya da yaşaması gereken her şeyi
Sonsuza dek yaşatmak

BİRGÜL BELİZ GEÇMEZ

“Ufukta batan güneş, sağ tarafımda başı öne düşmüş Tarık, solumda denizin bizi çağıran esintisi... Hatırladım! Omzumun üzerinden ona baktım. Hatırladın mı, dedi fısıldayarak. Hatırladım, dedim. Yüzüne yılların tecrübesi ile kavrulmuş bir bilgenin tebessümü yerleşti. Gece tepemize inerken uzanıp onun yanaklarından öptüm.”

—Odasına kapattı yine kendini. Çık, diyorum; çıkmıyor. Bir şey arıyorlarmış. Öyle diyor. Uyku ilaçlarını da aksatıyor ne zamandır. Doktor Hanım’a haber verelim mi?

—Bekleyelim biraz daha. İlk defa yaptığı bir şey değil.

Evet, ilk defa yaptığım bir şey değildi bu. Fakat ilk defa sessizliğini koruyordu Tarık. Sanki söyleyeceği tüm kelimeleri tüketmişti. Birden hazırım, dedim teslim olarak. Bunu bekliyordu. Teslim olacağımı biliyordu. İnce, uzun parmakları bana doğru uzandı. Tarık’ın ellerinden tuttum. Mavi ve hişirtli gecemize dalga sesleri doldu.

Gözümü kırpıncaya kadar farklı bir yerdeydim. İlk defa beni çağıran sesi takip etme isteğime yenik düşmüştüm. Yüzümü aydınlanan havaya ve usulca doğan güneşe çevirdim. Endişe ile etrafıma baktım. Etrafı denizlerle çevrili bu adaya nasıl gelmişim, o ses neredeydi? Korkunç bir kafa karışıklığı ile birlikte etrafı araştırmaya koyuldum. Güneş kavurucu sıcaklığını hissettirene kadar sık ağaçların arasında dolandım. Her yer gölgeydi fakat sıcaklık dayanılmaz olmuştu. Koşturarak etrafı tarıyor ve nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. En son kendimi dalga seslerinin geldiği tarafa atmaya karar verdim. Sahile indiğimde onu gördüm.

Parlak güneş saçlarından damlayan su damlalarını değerli taşlar gibi parlatırken benim de gözlerim dolmaya başlamıştı. Yavaşça yaklaştım denize. Ama girmedim. Onun yanına gidemedim. Beni fark etmiş olacak ki durdu ve yavaşça arkasına döndü. Afallamıştım. Bekleliyordum bunu.

Ayaklarım beni geri geri götürürken denizdeki kişi de bana doğru geliyordu. Ansızın yanımda belirdi. Gözlerimden akan yaşların tuzu onun deniz tuzu yutmuş elleri ile birleşmişti. Tam o sırada ellerini indirdi.

—Durdur beni. Burada en saf halimizdeyiz. Birleşmemize gerek yok. Var olmak için bir olmamıza gerek yok.

Şimdi karşımda can dostum vardı. Benim bu fani dünyadaki yol arkadaşım beni bu kimsesiz yerde yalnız bırakmamıştı. O beni hiç yalnız bırakmazdı.

Yolunu kaybetmiş bir çocuk gibi “Neredeyiz Tarık, burası neresi?” diye sordum. Yüzündeki şefkat daha önce kimsenin hissettirmediği şekilde gönlüme değmişti. Farklıydı bu ifade. Sırlı bir bakışı vardı Tarık’ın. “Zamansız bir yerdeyiz,” dedi. “Buradan kurtulmak için buraya geldik. Birbirimize yardım etmeliyiz ki bu sonsuz denizi aşalım.” Anlayamıyordum. Madem kurtulacaktık, neden gelmiştik? Nasıl gelmiştik? Soru soran ağızım kapandı birden. O an susmam gerektiğini anladım.

Az önce geldim gibi hissediyorken yıllardır buradayım kadar yorgun olmam sabrımı tüketiyordu.. Hiçbir şey yapmadan ormanda gezinip duruyoruz. Tarık, Tibetli bir keşiş kadar sakin, benimle yürüyordu. Anı ormanı demiştik buraya. Çünkü ne zaman bir ağaca dokunsak en güzel anılarımızı hatırladığımızı keşfettik. O yüzden vakit geçirmeyi en sevdiğimiz yerdin burası. Bir sürü güzel anı... bizim anılarımız... Tarık ve benim...

Zaman mefhumu anlamını yitirmeye başlıyor artık. Ne zamandır buradayız? İzlediğimiz anılara dönüşmeye başladığımızı düşünüyorum. Adanın her bir karışını ezberlediğimi fark ettiğim de bir şeyi daha anladım: Biz bu adada mahsurduk. Nasıl geldiğimizi bilmediğimiz bu adada kapana kısılmıştık.

Bunu Tarık da söylemişti fakat kendim bizzat bunu anlamış olmak çok daha ağırdı. Bu farkındalık beni sarhoş etmişti ki antik bir ilahi sesi çalındı kulağıma. Kafamı göğe kaldırdım. Sanırım deliriyorum. Öte yandan ruhuma dokunan ses dayanılmaz şekilde beni çağırıyordu. Yalnızca ne dediğini anlayamıyordum. Ne kadar uğraştımsa da anlayamadım ama ne olduğunu biliyordum. Bir şekilde biliyordum. Tarık...

“Tekrar söyle!” dedim yalvarırcasına. “Bırak ruhum biraz huzur bulsun, Farkında olduğum bu tutsaklık beni bitiriyor.”

Tekrar etmedi o sözler. Tarık tekrar söylemedi. İlk defa isteğimi yerine getirmedi. Etraf gerçekliğe aykırı şekilde dalgalanırken içinde bulunduğum trans hali beni daha çok ele geçiriyordu. O ilahi sesi tekrar duymalı, o cümleler ile tekrar nefes almalıydım.

Aklım binlerce elektrik akımına tutulmuşçasına hızlı çalışıyordu şimdi. Binlerce ışık ve binlerce ses iç içe. Görüp de algımı şaşırtan bir gerçeklik beni yönetmeye başlamıştı şimdi. Yavaşça anı ormanımıza döndüm. Adımlarım her seferinde hızlandı, koşarak ormana daldım. Her bir ağaca dokundum. Tek tek, bıkmadan. Susuz kaldığım çöldde bir kuyu arar gibi aradım o sesi. Elim dikenlere değene kadar trans halindeydim. Dikenler beni kendime getirdi. Önümde dokunacağım pek çok ağaç vardı daha ama anılar ile arama zayıf teller girmişti.

Tellerin karşısında da Tarık... Ellerini arkada birleştirmişti. Yüzünde yeller estiren bir donukluk hakimdi, o çok sevdiğim şefkat yoktu. İncecik telleri geçmek için çok uğraştım. Fakat başarısız oluyordum. Vazgeçtim. Biricik dostumun sınırını geçemedim. Benim ihtiyacım olan onun tarafındaki ağaçların birindeydi ama ulaşamıyordum.

—Mutlu olmamdan bu kadar mı korkuyorsun! Anlamıyor musun o sözlere ihtiyacım var. Anımsayamıyorum sadece. Biraz yardımcı ol!

Ancak Tarık'ın henüz değil, diyen sesi kulaklarımda çınladı, kaldı.

Anladım, burada zaman yok. Az önce odamdaydım. Tarık'ın ellerini tutan ellerimde şimdi bir balta var. Parlaklığını yıldızlardan almış bir balta... Burada olmak istemiyorum ve Tarık bunu çok iyi biliyor. O her şeyi iyi bilir.

—Lütfen Tarık, midemi bulandıran bir his burada benimle, her daim. Lütfen bir şey yap.

—Korkulacak bir şey yok. Bu gece buna bir son vermeliyiz. Hazır olduğunu söyledin.

—Evet fakat vazgeçtim! Şu an vazgeçtim! Burayı değil ama seni seviyorum dostum. Başka- başka bir yol mutlaka buluruz.

Tarık'ın yüzü hayal kırıklığı ve öfke ile karışık bir hal almıştı. “Sevmiyorsun!” diye çınladı sesi çivit mavisi gecede. “Kendini kandırıp duruyorsun. Mutsuz olduğunun farkındasın ama kabul etmiyorsun. Hep kendini düşünüyorsun ama merhaba, ben de buradayım. Kabul et artık.” Aramıza ördüğümüz dikenli tel örgülere yaklaşmıştık ikimizde. Bir yel esti aramızdan, ben yine teslim oldum.

Tarık'ın gözlerinden yansıyan yıldızlarda kendi tutsaklığımı gördüm. Kendime itiraf etmeye korktuğum şey artık gönlüme doğmuştu. Elini uzatıp gözlerimden akan yaşları sildi. O an bu örgülerin ne kadar aptalca olduğu fikrine kapıldım. İnadım ona olan sevgimin önüne nasıl da geçmişti... Tarık'ı orada bıraktım ve anılarımıza daldım. Gitmeye karar verdim hem de kendi yönteminle. Tüm ağaçları kesecek ve kendime bir sandal yapıp bu iğrenç adadan gidecektim. Öyle de oldu. Her bir ağacı indirdim, böldüm, kırdım, yonttum, bağladım ta ki ağaçlarım kurtuluşuma yetmeye kadar. Ta ki anılarımız yetmeye kadar. Meğerse ayrılmak için ne çok anıya ihtiyacı varmış insanın.

Yorgunluktan bitmişim. Ve tüm bu yorgunluk da hiçbir işe yaramamıştı. Öte yandan çitlerin karşısında Tarık da bir sandal yapıyordu. Denizin güneş doğuşunu izlediği sabahlar kadar sakindi ve tutsaklığını kabul edememiş bir masum gibi düşünceli bakışları sadece işine odaklanmıştı

O da ağaçları kesmişti. Ve onun da anıları sandalını bitirmeye yetmemişti. İçimden bir his yetmeyeceğini zaten bildiğini söylüyordu. Ne garip bir gece. Ama hayır, o sandal yapmaya çalışmıyordu. Onun işinde başka bir amaç var. Tarık benim sandalımı tamamlamaya çalışıyordu.

Acaba hangi anılarımız ile inşa etti sandalını? O ses orada mıydı? Aradığım ses. Sahiden arıyor muydum peki o büyüü sözleri? Sözleri bulmak özgürlük. Aradığımı söylemem ise kendime söylediğim koca bir yalan. Tarık için söylediğim.

Yutkunamadım. Tarık da ağaçlarını tüketmiş olmanın yorgunluğu ile yere oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, dalgaların taşıdığı yosunlara bakıyordu. Pişman mıydı, bana kızgın mıydı, yuvasını mı özlüyordu yoksa onu hayal kırıklığına mı uğratmıştım?

Ayağa kalktım. Yumruklarımı inadımı kırarcasına siktim. Göz yaşlarımı sildim ve zamanı geldi, dedim. O aptal çitlere yaklaşmıştık ikimiz de.

Ufukta batan güneş, sağ tarafımda başı öne düşmüş Tarık, solumda denizin bizi çağıran esintisi... Hatırladım! Omzumun üzerinden ona baktım. Hatırladın mı, dedi fısıldayarak. Hatırladım, dedim. Yüzüne yılların tecrübesi ile kavrulmuş bir bilgenin tebessümü yerleşti. Gece tepemize inerken uzanıp onun yanaklarında öptüm.

Hadi söyle Tarık, dedi.

Bir zincir kırılması sesi geldi çok yakınımdan. Ayak bileklerimizdeki zincir açılmış, ne garip, ne zamandır zincirlenmişiz ki birbirimize?

Tarık. Arkadaşım. Benim Tarık'ım. Ama benim, Tarık. Ben Tarık'ım... Adımı uzun zaman sonra duymak garip hissettirdi. Gözlerimi kapattım. Kendimi hafızamın ücra köşelerinden yankılanarak gelen ve gelmesini uzun zamandır beklediğim sese bıraktım.

“Halbuki korkulacak hiçbir şey yoktu ortalıkta

Her şey naylondandı o kadar

Ve ölünce beş on bin birden ölüyorduk güneşe karşı

Ama geyikli geceyi bulmadan önce

Hepimiz çocuklar gibi korkuyorduk.”

Gözlerimi hiç açmadım. Sadece sallanan sandalım ve denizin serinliği vardı. Tarık vardı o geyikli gecede ve Tarık vardı o gecede kayan her bir yıldızda. Onu azat ettim zihnimin hapishanesinden ve azat ettim kendimi onun esaretinden. Geyikli geceyi kurtardı Tarık, ben geyikli geceyi kurtardım.

Çiçeği mezarın toprağına sokuşturup dik durmasını sağladım. Ne tatlı ılık bir gün, kuşlar da uçuştukça üzerimize gölge eliyorlar. Mezarın etrafındaki çeri çöpü toplayıp attıktan sonra duamı edip mezarlıktan ayrıldım.

O gece çok temiz bir uyku çektim. Ve sonraki gecelerde ve sonraki gecelerde. Özgürlüğün şafağında uyumak ne büyük nimetmiş. Uyumak, geceler boyu zihnini meşgul eden anılarla boğuştuğundan sonra galibiyetini taçlandığı bir uyku... Çünkü anımsamak ve anlamlandırmak için çok uğraştığımız o şiirde de denildiği gibi: “En iyisi çeker giderdik, gider geyikli gecede uyurduk.”

MERVE KARA

GÖRDÜĞÜM TEK RESİM

Bir umuda sarılarak unuttum yalnızlığımı
Gidişini durduran akıp giden hayatı
Son mektup son resim son bakış mı
İçim çekiliyor gidiyor mu elveda mı
Daha anlatacaklarım bitmemişti
Turuncu akşamlar tuttu nefesimi
Elimdeki balonların ipi kaydı
Uçup gitti süzülerek gökyüzüne
Arkasından bakakalsam geri gelir mi
İsteyemez miyim olmayacağını bile bile
Sevmenin beklemenin ne zararı var ki
Bir hayale dalıp gezdim İstanbul'u
Kuş bakışı semalarda
Tek başınalığın da varmış bir ritmi
Hangi şarkıyı açsam sen vardın
Gördüğüm tek resimdin
Hangi köşeyi dönsem gözlerin
Sokak sokak sesin cümlelerin
O gri paltonla köşeyi dönüşün
Kendinden emin yürüyüşün
Bir filme beraber başladık
Birlikte okuduk bir kitabı
Sesimiz titrek gözlerimiz buğulu
Beraber ağladık sonunda
Hiç gitmemişsin gibi
Sıcacık ellerim ruhum
Sana bakan yüzüm hep mutlu
Seni anlatan dilim hep sade
Seni konuşurken baktığım yer kapı
Herkes bilmeliydi belki de
Gülüşünün içtenliğini
Bunca sahteliğin içinde

NESRİN KAYA

FOTOĞRAF SERGİSİ

Dünyayı bir fotoğrafçının gözünden görmeye ne dersiniz?
İşte Nesrin Kaya'nın sizin için seçtikleri...

FOTOĞRAF SERGİSİ

Hayat dediđin,
Güzel rüyalarının toplamı kadar.

*Samet
Mutlu*

FOTOĞRAF SERGİSİ

Sevgileri yarınlara
bıraktınız.

Behçet Necatigil

Seviyorum seni

Denizi ilk defa uçakla geçer gibi

Nazım Hikmet Ran

ŞARKI ÖNERİSİ

12

YÜZYÜZEYKEN KONUŞURUZ/ BODRUM

Sözleri ve müziğiyle sizi bambaşka dünyalara sürükleyecek olan şarkı, grubun 2018 yılında en çok dinlenen şarkılarından biri oldu. Dinlerken sizleri su gibi ferahlatacak olan bu eseri beğeninize sunar keyifli dinlemeler dileriz.

Şarkıyı dinlemek için okutun

KİTAP ÖNERİSİ

YAŞAR KEMAL/İNCE MEMED

Herkesi acımasızca zulmeden bir ağa, sessiz kalan köylüler ve sessiz kalamayan Memed. Bir başkaldırı hikayesi, bol bol cesaret ve bir savaş ilanı... Düzene, adaletsiz hayata... İnce Memed herkesin mutlaka okuması gereken bir kitap.

ŞENOL KÖŞÜRGELİ

RÜYA

Dua ediyorum Allah'a
Bari hiç olmazsa rüyalarımda seni göreyim diye,
Belki o alemde bakabilirim gözlerinin içine
Saçlarının rüzgârla olan dansını
Gülümsemende açan güneşi
Seyredalardım
Aynı bir çocuğun mutlu olduğu gibi
Dindirirdim bı nebze de olsa içimdeki sana olan hasreti
Saatlerce anlatmak isterdim sana olan sevgimi
Hiç uyanmak istemem
Öylece yaşamak isterim orada seninle her şeyi

SAMET MUTLU

DEĐİŐİMDEN BAŞKASI

DeđiŐmek

Őüphesiz en sancılı süreci insan ruhunun

Ve belki diğer her Şeyin

Bazen en büyük darbe

Bazen yeni zamandan bir çiçek

Ya da belki yeni sandığından

Sanmak

Bazen en büyük kandırmacası değil midir insanın

Mesela sandığını sanıyorsa

Ya da en gerçeđinden bir Őeyse düŐündüđü

Sonuç olarak yaşamak

Bazen en büyük mücadelesi değil midir insanın

YaŐadıđını sanıyorsa

Ya da en gerçeğinden bir yaŐamaksa yaŐadıđı

MURAT SARI

SEÇME ŞİİRLER

Nefes

Nefes almayı değil de yaşamayı öğrendiğimiz vakit,
Önümüzde koca bir hayat var.

İnandık

Ve gün doğumlarını seyrederken kandırıldık biz,
O turuncu gökyüzünü seyrederken gelen alçak kurtuluş
Yeniden umudu çökertti bize

Cenaze

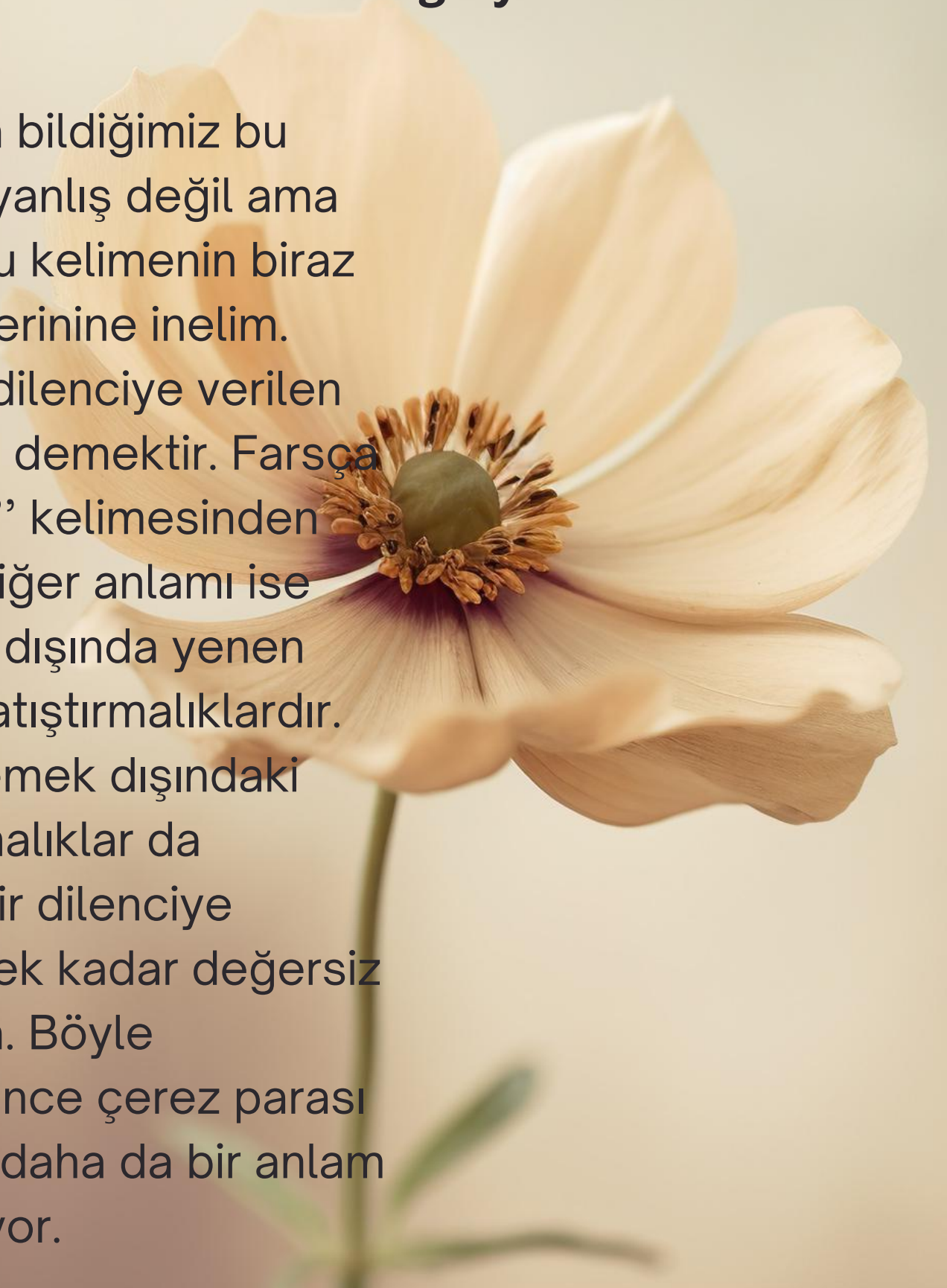
Ben ömrümde böylesine mükemmel,
Acı bir helva yiyemedim.

ETİMOLOJİ KÖŞESİ

“Çerez” kelimesinin anlamını hiç düşündünüz mü? Acaba bu kelime sadede fındık fıstık gibi kuruyemişle için mi kullanılır? Nereden geliyor bu kelime?

Aslında bildiğimiz bu anlam yanlış değil ama gelin bu kelimenin biraz daha derinine inelim. Çerez dilenciye verilen sadaka demektir. Farsça “çaras” kelimesinden gelir. Diğer anlamı ise yemek dışında yenen küçük atıştırmalıklardır. Yani yemek dışındaki atıştırmalıklar da çerezdır dilenciye verilecek kadar değersiz olan da. Böyle düşününce çerez parası deyimi daha da bir anlam kazanıyor.

BİZİ İNSTAGRAM'DAN TAKİP EDEBİLİRSİNİZ

*İnstagram hesabımızda heyecan verici çeşitli içerikler sizi bekliyor!
Aşağıdaki kodu hemen okutup aramıza katılın!*

FIKİR KÖŞESİ

Soru: Yalnız olmak mı, yalnız kalmak mı?

Sizden gelenler:

+İnsan yalnız olmayı tercih eder ve bu sadece güçlü insanların alabileceği bir karardır oysa yalnız kalmış insan çevresindekiler tarafından yalnız bırakılmıştır belki de bunu kendi istemiyordur.

-Yalnızlık bilinçli bir şekilde yapıldığında zihin açıcı olabilir o yüzden yalnız olmak.

+Yalnız olmak yalnızlığı tercihlemektir. Umarım kimse yalnız kalmaz.

-Herkesin yalnız bilerek kalabalık içlerinde bile yalnız kalmak.

+Yalnız olmak. Çünkü o tercihtir sen seçersin ama yalnız kalmaya mecbur bırakılırsın.

-Yalnız olmak yanlış insanlarla olmaktan iyidir tercihimiz budur.

Does your visit gettable
getaway how for an amazing
journey through the island of the
Gods

AYŞE İREM ULU

SANA ŞİİR YAZMADIM

Sana şiir yazdım mı diye sordun ya.
Çekine çekine verdim sana şiirlerimi.

Hiç biri senin için değildi,
Çünkü benim hislerimle birleşti.

Bir insana şiir yazmak zor olmasa gerek ,
Ki ben de sana kolay yazmadım.

Çünkü ben hiçbir zaman,
Sana şiir yazacak cesareti bulamadım.

Belki tam bir korkağım.
Belki şiirleri desteği olan şair.
Ama herkes gibi bilir ki şair,
Şiirler en çok şairi mahveder.
Keser, düşündürür ve üzer.

MUHSİN ERTUĞRUL ÖZER

ANLAMLANMALISINIZ

İnsanlar beni
yaşama ısındırmaya çalışıyor
İstemiyorum, düşün yakamdan
İnsanlık en büyük
Ciğer yakandan

Ciğerim yandıkça ısındım ben
Kinle nefretle harlandım
Doğmayı yürekte istemedim
Yaşadığım her gün arlandım

Belki zincirlemelisiniz beni bir mezara
Yahut gözlerimden anlamalısınız
Görmezden gelmelisiniz bileklerimi
Ve belki de anlamlanmalısınız

AYŞE İREM ULU

YETİŞKİNLER İÇİN MASALLAR

Bir yıldız varmış, evrendeki tek parlakmış. Sonra etrafına bakmış, tek olmadığını anlamış... Bizim zamanımızdan çok uzaklarda bir evren varmış. İşte o evrende yıldızlar kadar zaman, okyanuslar kadar ömür varmış. O evrende insanlar sarhoş olmazmış ama barlar sokağı varmış. Hata olmazmış ama doğru hep farklıymış. Hastalıklar yokmuş ama ölüm her kapıdaymış... O evrende zaman yokmuş çünkü zamanı bulan adam saati bulamamış. Saçlar dağılmazmış. İnsanlar ağlamazmış. Hayvanlar korkmazmış. Ve o evrende yalan hep varmış...

O evrende bir kral varmış. Kral krallığının hakkını verir, insanlara mutluluğu aşılamış. Kralın başaramadığı tek şey kızını hizaya sokmakmış. Kalelere kapatmış, kızı kaçmış. Yasaklar koymuş, kızı umursamamış. Çizgiler çekmiş, kızı üstünden atlamış...

Kızı dünyalar güzeli değilmiş belki ama çokça güzelmiş. Adı da Senza'ıymiş. Güneş vermemiş tenine rengini ama Ay teni olmayı kabul etmiş. Gece Ay'ı görünce kaçmış kızın saçlarından ama sahildeki kumlar saçlarına yapışmış. Ağaçlar ürkmüş kızıdan ama denizler kıza göz olmuş. Beli ipinceymiş, görenler kum saatine benzetirmiş. Kız ise kum saatinin ta kendisiymiş.

Hayat sözde kralla kızına güzelmiş. Tek şikayetleri birbirleriymiş. Kızı babasının korumacılığından, babası kızın başı buyrukluğundan bıkmış.

Bu evrende kralın kızından birkaç yaş büyük bir çocuk varmış. Onun adı da Arzel'ıymiş. Çocuğa herkes 'Gece' dermiş. Kralın kızına çok benzermiş. Tek farkı saçlarının da aynı gözleri gibi geceye benzemesiymiş. Kral kızının bu delikanlıya aşık olacağından korkmuş. Ne kızın ve de çocuğun birbirlerinden haberinin olmasını engellemiş.

Kız büyümüş çok güzel bir genç kız olmuş. Sarayda, bahçede, kitapçıda her yerde beyaz atlı prensini bekler olmuş. Beklemiş, beklemiş, beklemiş... ama beyaz atlı prensi hiç gelmemiş. İlk başta okuduğu kitaplarda hata olduğunu sanmış ama hemen sonra kendisi prensini aramaya başlamış.

Kız bunu içerler babasına yakarırımış.
"Babacığım ! Benim prensim beni ne zaman bulacak ?"

Babası gram suçluluk duymazmış.
"Elbet bulur benim güzel kızım."

Günlerden bir gün Kral ve kızı yine kavga etmiş. Kızı şatodan kaçma kararı almış. Kendine çanta hazırlamaya başlamış. Cinderella'nın camdan ayakkabısını, Belle'nin aynasını , Pamuk'un elmasını , Auror'nın uyku bandanasını , Ariel'in mayosunu çantasına koymuş. Kendince tüm zorlulara hazırmış. Senza'nın bilmediği bir şey varmış. Her karakterin masalı bambaşkaymış.

Gecenin bir vakti, herkes uyurken şatodan kaçmış. Yıldızlara ulaşıncaya kadar gitmiş. Bir süre sonra yorulmuş. Karşısına çıkan ilk evin kapısına vurmuş. Kapıyı gece saçlarıyla Arzel açmış. Ufak kız Arzel'i görünce çok beğenmiş. Gece saçları o kadar çok hoşuna gitmiş ki uzanıp onlara dokunmak istemiş.

Arzel konuşmuş ;

"Kimsiniz ?"

Sesi bir nota kadar sade bir şarkı kadar karışıkmiş. Her harfinde Senza farklı bir nota duyar gibi olmuş. Bu onu aynı ufak bir kız gibi heyecanlandırmış.

"Beni tanımadın mı ?" Senza çok şaşırılmış. Bu diyardaki herkes onu tanımış.

"Ufacık çocuksun, nerden tanıyayım seni ?"

"Ama ben kimin çocuğuyum biliyor musun ?"

Arzel kapıyı Senza'nın suratına kapatmış. Senza ilk şaşırır da hemen bir daha çalmış. Arzel kapıyı açar açmaz konuşmaya başlamış.

"Bak kimsin kimlerdensin bilmiy-" Senza lafını hemen kesmiş.

"Beyaz atın var mı ?" Arzel şaşırır da sorusunu cevaplamış.

"Hayır, neden ?" Senza çok üzölmüş.

"Benim beyaz atlı prensim sen değil misin yani ? Oysa çokta yakışıklıydın..." Arzel söylediklerine şaşırılmış ama kızın saf sevgiyle ona baktığını görünce onu içeriye almış. "Bir beyaz atlı prens mi arıyorsun ?" Arzel sevinç ile başını sallamış.

"Evet , evet ! Bir beyaz atlı prens ihtiyacım var."

"İhtiyacın var he ? Neden beyaz atlı bir prens ihtiyaç duyuyorsun ki ?

"Aşık olacağım... Evlenip sonsuza kadar mutlu yaşarım... Ohh miss !"

"Beyaz atlı bir prens olmadan evlenip sonsuza kadar mutlu yaşayamaz mısın ?"

"Ama kitaplarda hep beyaz atlı prensle evleniyorlar."

"Bence senin hikayen farklı olmalı..."

Kalbinde küçük kız çocuğu gibi aşkını taşımış Senza. Arzel kötü karakter değilmiş ama beyaz atı da yokmuş. Onlar birbirini tanırken Kral kızını her yerde aramış ama bulamamış. Aklına da hiç gelmemiş yıllardır uzak tuttuğu çocukla olabileceği.

Senza ve Arzel evlenme kararı almışlar. Arzel ne kadar Krala haber vermek istese de Senza izin vermemiş. Düğünlerine tüm halk katılmış. Krala da haber böylelikle gitmiş. Bunu duyunca kral kahrolmuş. Onlar mutlulukla düğünlerini yaparken Kral sadece kendi kendine dövünüyormuş. Kral hatasını anlamış. Kızını bu kadar sıkmasının hata olduğunu anlamış. Kızını kendi elleriyle istemediği şeye yollamış ama her şey için çok geçmiş. Kızı onu asla affetmemiş...

ATASÖZLERİ VE DEYİMLER KÖŞESİ

“Oku adam ol, baban gibi eşek olma.”

“Oku adam ol baban gibi, eşek olma.”

Hikayesi:

Bir zamanlar Eğitim Bakan'ı olan tarihçi Abdurrahman Şeref Bey, Galatasaray Lisesi'nde müdürlük yaptığı sırada, Sultan Abdülhamit'in hizmetkarlarından olan bir paşanın oğluna tüm öğrencilerin içinde bağırarak:

“Adam ol”, “Baban gibi eşek olma!” der.

Bu duruma çok üzülen çocuk durumu hemen babasına açar. Babası ise bu durumu kabullenir mi, “O benim kim olduğu mu biliyor mu, ben padişahın hizmeti altında bir paşayım, ona yarın bunu gidip bir sorayım” der. Öfkeli baba ertesi gün öğretmeni bulur ve “Hocam, siz kim oluyorsunuz da bana eşek diyorsunuz?, ben bugüne bugün paşayım” der.

Abdurrahman Şeref Bey: “Pardon da ben sizi zaten tanımıyorum ki, ne zaman eşek demiş olabilirim der.” Paşa ise hemen dün okulda oğluna söylediği sözleri tekrarlar: “Adam ol, baban gibi eşek olma”.

Abdurrahman Bey de o kadar zeki olmalı ki hemen virgülün yerini değiştirerek vurgulu bir şekilde şöyle der: Doğru efendim, oğlunuza kızdım, çünkü dersine çalışmıyordu; bu yüzden ben de sizi örnek göstermek amaçlı: **“Adam ol baban gibi, Eşek olma!”** diye söylendim der. Tabi paşa nereden bilsin bu işte bir hile olduğunu hocadan hemen özür diler ve tesekkürlerini sunarak orayı terk eder.

FATMA CAN

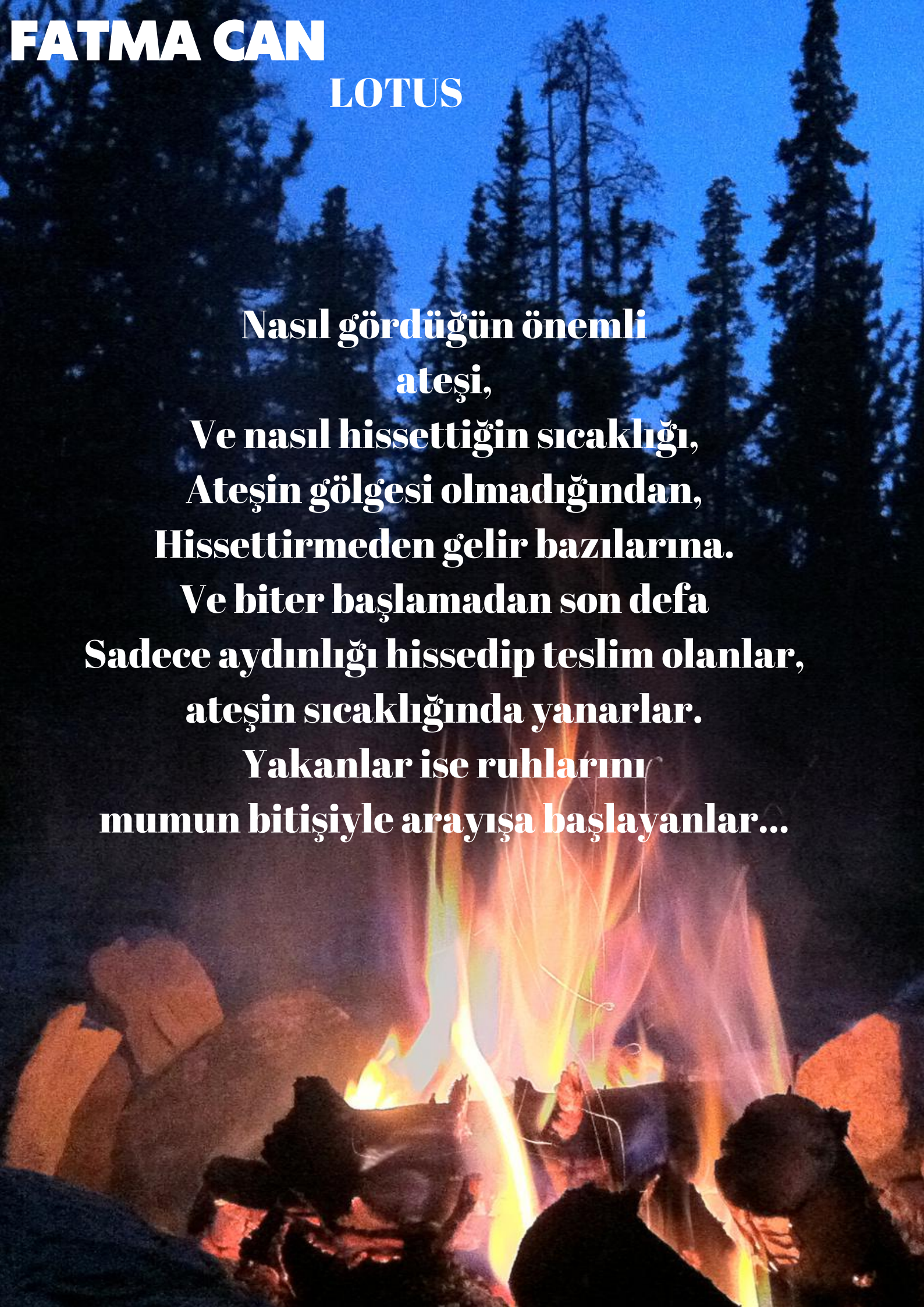
LOTUS

**Nasıl gördüğün önemli
ateşi,**

**Ve nasıl hissettiğın sıcaklığı,
Ateşin gölgesi olmadığından,
Hissettirmeden gelir bazılarına.**

**Ve biter başlamadan son defa
Sadece aydınlığı hissedip teslim olanlar,
ateşin sıcaklığında yanarlar.**

**Yakanlar ise ruhlarını
mumun bitişiyile arayışa başlayanlar...**

SAMET MUTLU

HOVARDA

Ot gibi yaşıyor
Hayatı da bu esasında
Öyle iyi ki tiyatrosu
Kendi bile inanıyor istemeden
Ve izleyiciler inanıyor
Cismi çok bağımsız mekandan
Öyle ki her yerde kendisi
Şimdi zamansallığı bile yazmak isterdi
Eğer sözcükleri yetseydi

Şimdi gösteri zamanı
Hovardalıktan başkası değildi yaptığı
Yani koca bir kandırmaca
Bazen aitliğini bile bırakırdı kenara
Utanmadan sıkılmadan
Ama çok şey var öğreneceğimiz
Bu tiyatrocunun hovardadan

BİR TUTAM NEFES KÖŞESİ

Bu bölümde tek yapacağımız şey biraz nefes almak. Çünkü hayat o kadar zor ve karmaşık bir yarış ki çoğumuz derin bir nefes almayı ve ferahlamayı bile unutuyoruz çoğu zaman. Şimdi kendine şunu hatırlat sen çok değerlisin ve bu senin hayatın dilediğin gibi yaşa...

FATMA CAN

UNUTTUĐUM NEFES

Bir kedi gelip otursa yanıma
o sensin

Öyle delice konuşmalarım kedilerle bu yüzden

Biliyorum sen de duyuyorsun

varsın bana deli desinler

Biliyorum sen de varsın bir yerlerde

şu kedinin her zerresinde

içtiğim çayın tadında

aldığım nefesin mecburiyetindesin

varlığını unutmak varlığımı unutmak olurdu sevgilim

yaşananları unutmak zor

peki hiç yaşanmayanları unutmak

Bir kedi bir kitap bir şarkı hatırlatmıyor seni bana

Hiçbiri olamayacak kadar çok hepsi olacak kadar azsın

esasında

Dalgaların sesini duyduğum deniz kadar yakın

denizin ortasında bekleyen kız kulesi kadar uzaksın

ve ben galata kadar galataya rağmen galata için

FILM ÖNERİSİ

Çoğu insana klişe gelmekle ve modası biraz geçmekle birlikte bu ayki film önerimiz Harry Potter serisi olacak. Her yaştan insanın mutlaka izlemesi gereken sürükleyici bir bilim kurgu film serisi.

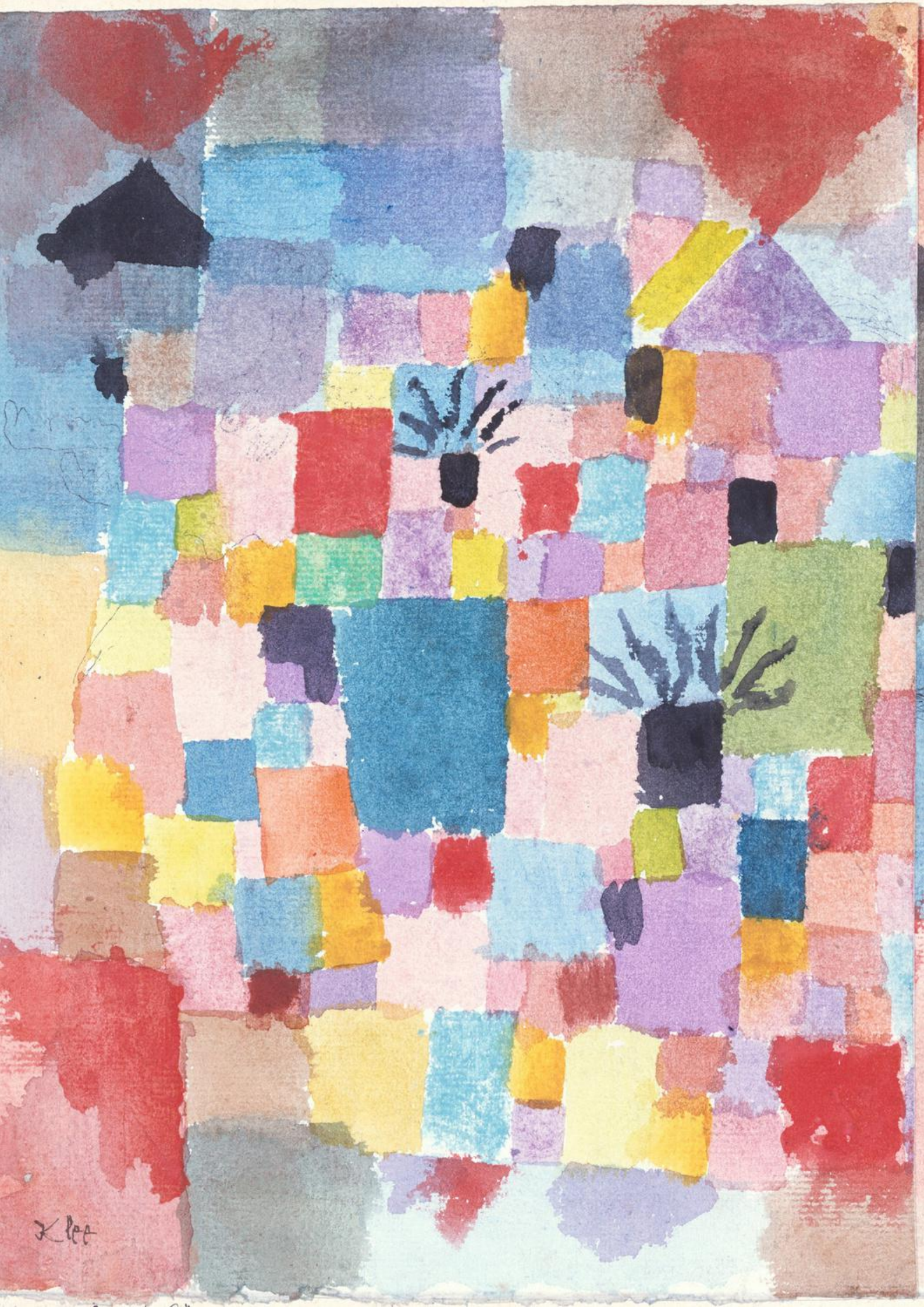
RESİM MOLASI VAN GOGH

RESİM MOLASI PICASSO

Klee

ANONİM BİR ESER

KIRIK TABAK

Kahvaltı bitmiş, masa toplanmaya başlamıştı. Kahvaltı boyunca masada soğuk bir sessizlik hakimdi. Bu sessizlikten tuhaf bir rahatsızlık duyan küçük çocuk eline telefonunu alarak odasına çekilmişti. Adamın elinden kayıverip paramparça olan o tabak sessizliği bozdu. Her taraf cam parçaları ve irili ufaklı zeytinlerle kirlenmişti. Ben toparlarım merak etme dedi adam.

- Toparla tabii, keşke her şeyi bu kadar kolay toparlayabilsek hayatta.

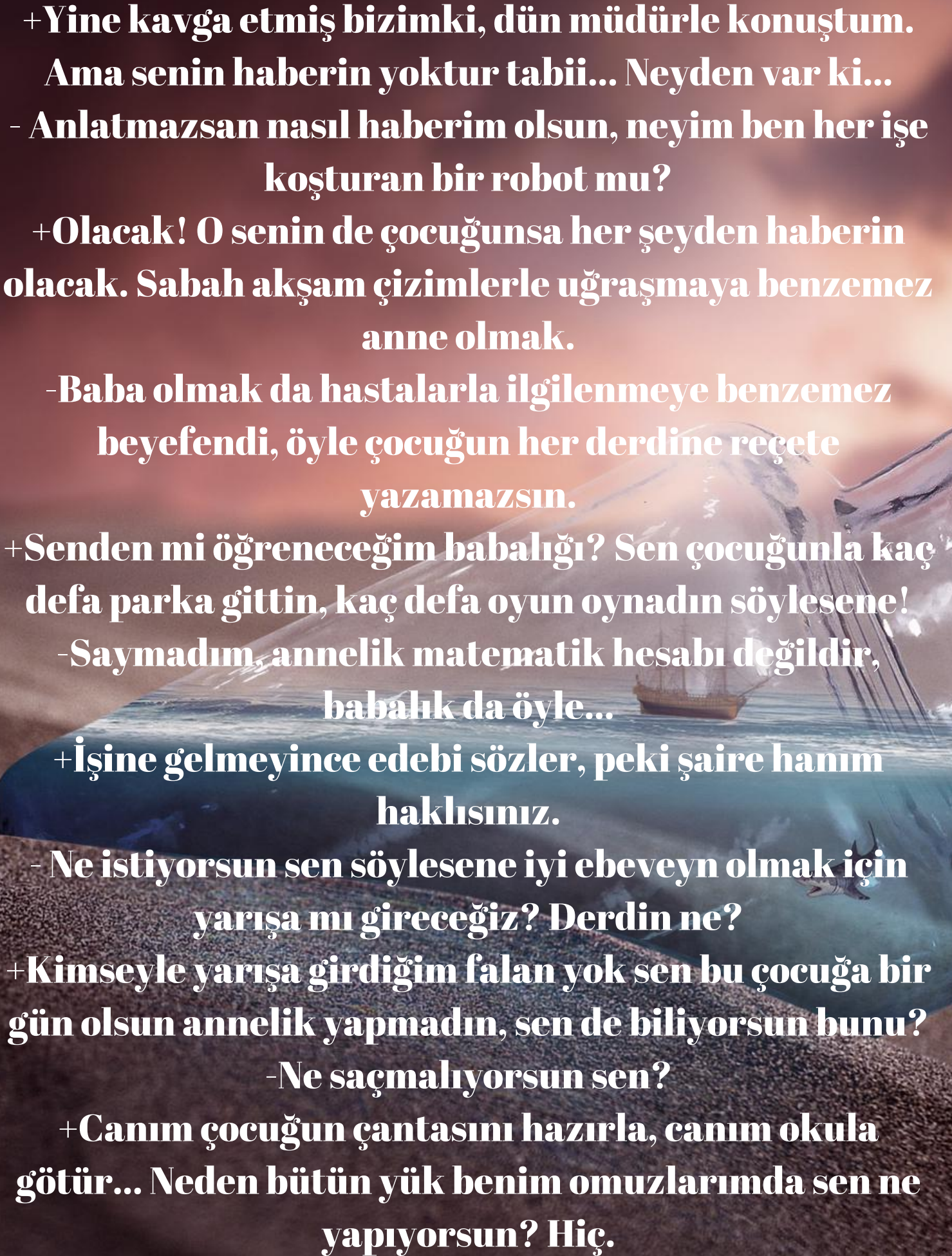
+ Ne dedin sen be?

- Yok bir şey.

+ Senin bu yok bir şey'lerin arttı son zamanlarda, bir derdin varsa söyle açıkça.

- Dedim ya yok bir şey.

Masa toplanmış, herkes bir köşeye çekilmişti. Birbirinin yüzüne bakmaktan kaçınan karı koca telefonlarında gereksiz bir şeyler izliyorlardı. Kahvaltı sonrasındaki küçük tartışmanın sinirini üzerinden atamayan adam gözünü telefondan ayırmadan ortaya bir laf attı

-
- +Yine kavga etmiş bizimki, dün müdürle konuştum.
Ama senin haberin yoktur tabii... Neyden var ki...**
- Anlatmazsan nasıl haberim olsun, neyim ben her işe
koşturan bir robot mu?**
- +Olacak! O senin de çocuğunsa her şeyden haberin
olacak. Sabah akşam çizimlerle uğraşmaya benzemez
anne olmak.**
- Baba olmak da hastalarla ilgilenmeye benzemez
beyefendi, öyle çocuğun her derdine reçete
yazamazsın.**
- +Senden mi öğreneceğim babalığı? Sen çocuğunla kaç
defa parka gittin, kaç defa oyun oynadın söylesene!**
- Saymadım, annelik matematik hesabı değildir,
babalık da öyle...**
- +İşine gelmeyince edebi sözler, peki şaire hanım
haksınız.**
- Ne istiyorsun sen söylesene iyi ebeveyn olmak için
yarışa mı gireceğiz? Derdin ne?**
- +Kimseyle yarışa girdiğim falan yok sen bu çocuğa bir
gün olsun annelik yapmadın, sen de biliyorsun bunu?**
- Ne saçmalıyorsun sen?**
- +Canım çocuğun çantasını hazırla, canım okula
götür... Neden bütün yük benim omuzlarımda sen ne
yapıyorsun? Hiç.**

-Çocuğunla ilgilenmekten bu kadar nefret ediyorsan tüküreyim senin babalığına. Bir anlık zevkle, iğrenç duygularınla çocuk yapıp sonra sorumluluklarından kaçamazsın. Biraz adam olsaydın bu iğrenç laflarını avukatın yanında da söylerdin. Tek celsede biterdi bu iş.

+ Öf yeter be... Lanet olsun sana da çocuğuna da...

-Bağırıp durmasana be... Bu çocuk büyüyüp okula gidene kadar neredeydin sen o bitmeyen nöbetlerin 6 yıl sürdü, 6 yıldır neredeydin sen? Hani benimle sidik yarıştıırıyorsan bunları da hatırlayacaksın beyefendi!

+Kes sesini be! Sen bu çocuğun kim olduğunu biliyor musun, tanıyor musun çocuğunu? Nelerden hoşlanır, ne ister, ne istemez nelerden korkar, en sevdiği arkadaşı, en sevdiği yemek... Bunları bilmektir anne olmak...

-Çocuğunu kaç kez parka götürdüğünü sayan adamdan annelik öğrenecek değilim.

+Ben çocuğunu tanımayan bir kadınla evliysem öğreneceksin!

-Uzatma artık. Yarın bu iş bitiyor senden de kuramadığın hayatından da kurtuluyorum.

+Evet bitiyor, şükürler olsun.

**Küçük çocuk odasından meraklı gözlerle fırlayarak sordu:
Anne yarın ne bitiyor?**

BULMACA ZAMANI

1. Futbolda başlama vuruşu

3. Birden ortaya çıkan korku

5. Acil tıp teknisyenii

7. Balık avlamaya yarayan araç

9. Siyah karşıtı

2. Takım çalışmalarında sorumluluk paylaşmak

4. Eski Türklerde kadın yönetici

6. Sabah güneş doğmadan önceki zaman

8. Kullanılmayan işe yaramaz madde

10. Bir işte birine haksız öncelik tanıma

CEVAPLAR

1. Santra

2. İş bölümü

3. Panik

4. Hatun

5. Paramedik

6. Seher

7. Olta

8. Atık

9. Beyaz

10. Torpil

